

ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ-ପକ୍ଷୀ ।

ଡଃ ଚନ୍ଦ୍ରକାନ୍ତଶିଳ୍ପୀ ଶ୍ରୀମତୀ ହରିବନ୍ଦନ ଚନ୍ଦ୍ରବେଦୀ

ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ-ପକ୍ଷୀ ।

ସୁରଙ୍ଗୀ ଅଧୀଶ୍ଵର

ଶ୍ରୀ ଚନ୍ଦ୍ରଚୂଡ଼ାମଣି ରାଜା ହରିଚନ୍ଦନ ଜଗଦେବ

ବିରଚିତ ।

ପ୍ରଥମ ମୁଦ୍ରଣ ।

Printed by V. Kar.
THE UTKAL SAHITYA PRESS.
CUTTACK.
1917

ମୂଲ୍ୟ ଟ ୦ / ମାତ୍ର ।

ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗ-ପ୍ରଣାମ ।

(ନଟକାଂଶ ୧)

ନିଦାରୁଣ କାଳ-ବ୍ୟାଧି ଶର ବାଜି
ରେ ପଶି ତୋ ବାମ ଡେଣା ଗଲ ଭାଜି ।
ପାରୁ ନାହିଁ ଉଡ଼ି ହୋଇବୁ ଅସମ,
ଅର ଡେଣା ଅହା ହେଲୁ କି ଜଣମ ।
ଚଳନ ଶକତି ହୋଇବୁ ରହିବ,
କରି ପାରୁ ନାହିଁ ଆଦ୍ୟ ସ୍ଵପ୍ନାବ ।
ଯେଉଁ ଡାଳେ ବସି ଲଭିଲୁ ଅପାତ,
ତହିଁ ସୁସ୍ଥ ତିଳେ ନୋହୁ ଅବସାତ ।
ନ ହୁଇଲେ ଫଳ ଜଳ ଯିବୁ ସର,
ଶାବକ ଗୁଡ଼ିକ ରହିବେ କିପରି ?
ଡାଳେ ବସି ଶୋବେ ହେଉ ଟଳମଳ,
ଶାବକମାନଙ୍କ ଦେଖିଣ ବଦଳ ।

ମାୟାମୋହେ ବହୁ ଦୁଃଖର ପିପାସା
 ପୋଷିଥିଲୁ ପ୍ରାଣେ, ଅହୋ କି ଦୁର୍ଭାଗା !
 କରୁଅଛୁ ସହ୍ୟ ଶର ବର୍ଷା ଶୀତ,
 ଅଟେ ତୋ ଜୀବନ ପାଷାଣେ ପିନ୍ଧିତ ।
 ନିନ୍ଦିତ ନିନ୍ଦିତ ଅଟେ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ,
 କରନ୍ତି ସକଳେ ତାହା ଶିରେଧାର୍ଯ୍ୟ ।
 ହେଉ ମହାଯୋଗୀ ହେଉ ମହାଜ୍ଞାନୀ,
 ତଳବାକୁ ବାଧ୍ୟ ତାହା ଆଜ୍ଞା ମାନ ।
 ନ କର ରେ ପଶି ବୁଝା ଚନ୍ଦ୍ରା ମନେ,
 ରବିଚନ୍ଦ୍ର ନିଶେ ଭୁଞ୍ଜିବୁ ଜୀବନେ ।
 କଅଁଳବ ନାହିଁ ତୋର ଭ୍ରମ ପସ,
 ସିବ ନାହିଁ ଯୋଡ଼ି ବିରୁଦ୍ଧିତ ବସ ।
 ଦୁରନ୍ତା ପ୍ରକୃତି ନିଏ ଯା ହଠାତ୍,
 ଏ ନାହିଁ ତାହା କେବେ ବାହୁଡ଼ାତ୍ ।
 ସଞ୍ଚିବ ତୋ ଭ୍ରାତୃ ଅବଶ୍ୟ ନିଧନ,
 ହେବ ସବୁ ବ୍ୟଥା ସେ ଦିନ ହରଣ ।
 ନ ଡର ତୁ ଦେଖି ମୃତ୍ୟୁ ବିଶ୍ରାନ୍ତିକା,
 ସର୍ବସିବ ଦିନେ ତୋର ବିଶା ବିକା ।

ଅସିବୁ ଯେସନ ସିବୁ ତୁ ତେସନୁ .
 ଶୂନ୍ୟ ଦେହେ ଭର ଶୂନ୍ୟ ଅଭରଣ ।
 ବସିବୁ ଯେ ବୃକ୍ଷେ ତାହା ଫଳ ଖାଇ,
 ବହୁଥା ରେ ପକ୍ଷି କେତେଦିନପାଇଁ ।
 ଇଚ୍ଛାଫଳେ ପ୍ରାଣ ନ ଯାଏ ବାହାର,
 କିପାଁ ହେଉ ଭଲ ବୃଥା ଶୋକେ ଦାରା
 ମୃତ୍ୟୁ ଲାଗି ଜନ୍ମେ ଜୀବ ଏ ଭବରେ,
 ଜନ୍ମ ପାଇ ପୁଣି ଯଥାକାଳେ ମରେ ।
 ଜନ୍ମ ଲାଗି ସିନା ମୃତ୍ୟୁର ବିଧାନ,
 ମୃତ୍ୟୁ ସେହିପରି ଜନମ ନିଦାନ ।
 ଦେଖୁଛି ସଂସାରେ ଯାହା ଅସି ଜୀବ,
 ଯାହା ଭାଙ୍ଗିଗଲେ କେଣେ ଚାଲିଯିବ ।
 ବରରଣଶୀଳ ଜୀବାତ୍ମା ତପସ୍ବୀ
 ଶରୀର ମଧ୍ୟରେ ଥାଏ ଧ୍ୟାନେ ବସି ।
 କୃତଯାଏ ପୁଣି ଶରେ ତପଶେଷେ
 କେଉଁ ଅନାମୟ ଅଜ୍ଞାତ ପ୍ରଦେଶେ ।
 ଅମୃତ ସମାନ ମଣୁ ତୁହି ଯାହା,
 କାଳେ ବିଷଗୁଣ ଧରବଟି ତାହା ।

ଅନିତ୍ୟ କେନ ଅନିତ୍ୟ ସୁଧାର,
 ନିତ୍ୟ ବୋଲି ତାହା ବ୍ରମେ ନ ବନ୍ଧୁର ।
 ଅନିତ୍ୟ ଜୀବନ-ପଦ୍ମପଦେ ମାର,
 ସଦା ତଳତଳ ନୁହେଁ କେବେ ଛୁଇଁ ।
 ଜୀବନ-ଯାତ୍ରୀର ବସାଘର ଦେହ,
 ନିରର୍ଥକ ଅଟେ ସେ ଘରର ସ୍ବେଦ ।
 କର୍ପା ଯାତ୍ରୀ ତହିଁ ରକ୍ଷିବ ମମତା,
 ବୃନ୍ତା ହେବାର ତ ନାହିଁ ତା ସମତା ।
 କେବେହେଁ ନୁହେଁ ସେ କାହାର ଅସୁରୁ,
 ଅଜ୍ଞାତ ଅଟେ ତା ଗତାଗତ ପଥ ।
 ବାମ ଶେଖାଞ୍ଜଣି ଦେଇଛି ସେ କାଟି,
 ରକ୍ଷିବ ନାହିଁ ସେ ଦକ୍ଷିଣ ଶେଖାଟି ।
 ବାୟୁଶ କାଳର ବିହସ ଅକଳ,
 ଅଭସିତେ ଅସି କରେ ସେ କବଳ ।
 ତାମ-ହୋଧ-ମୋହ-ମମତା-କଳରେ
 ତଳାଏ ସେ ଧନା ମାନବନିକରେ ।
 କାମନାରହୁତ ଅରାଧନା କର୍ମ—
 ବିନା ନାହିଁ ଅଳ ଏ ଜୀବର ଧର୍ମ ।

କର୍ମ କଲେ ବୁଝି ତା ଯାର ମୁରମ,
 ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ମିଳେ ସୁଖାଶ୍ରମ ।
 ନାହିଁ ଗତି ତିଳେ ଗତି ଜନ୍ମଫଳେ
 ଯଥା ବାଜି ତଥା ଫଳ କାଳେ ଫଳେ ।
 ତାଳେ ବସି ପତ୍ନୀ ନ ସୁମାତ୍ର ଅଭି,
 ଝାଞ୍ଜିନେବ ଉତ୍ସୁକ ମୁହଁ-ଦୁଃ-କାଉ ।
 ଫଳପାଇଁ ଯେଉଁ ବୃକ୍ଷେ ତୋର ବସା,
 ଦୃଷ୍ଟି କାହିଁକି ସେ ବୃକ୍ଷେ ଏ ଦଶା ?
 ଫଳ ଅଶାବଶେ କେତେ କେତେ ପ୍ରାଣୀ
 ମୋହ-ମନ୍ଥାବୁଡ଼େ ଉଠନ୍ତି ନ ଜାଣି ।
 ମର ଦେହେ କର ପାଇଲେ ସାଧନା,
 ହୃଦ୍ ନ ପାଇବ ସୁସାର ଯାତନା ।
 ନ ଚିହ୍ନି ରସାଳ-ରୁମେ ଭୁଲିଯାଇ,
 ଦେଲୁ ମାରମୂଳ କୋତଳାକୁ ଶାଇ ।
 କି ସୁନ୍ଦର ଭବ ମହାକାଳ ଫଳ,
 ତା ରଙ୍ଗେ ଭୁଲିଲେ ଫେବଟି ନିଷ୍ଠଳ ।
 ବାସନାକୁ ନ ଦେ ଦୃଢ଼ ମଧ୍ୟେ ସ୍ଥଳ,
 ଅଟେ ତାହା ସିନା ପ୍ରବଣ ଅନଳ ।

ବିନା ଅମନ୍ତ୍ରଣେ ଦୁଷ୍ଟ ଚନ୍ଦ୍ରା ଅସି
 ଦେହେ ମିଶି ହେବ ମନ ପଦେ ଦାସୀ ।
 ପରଶିଲେ ତାହା ନ ଛାଡ଼ିବ ଅଉ,
 ବେଳକାଳ ବୁଝି ସାଧୁବ ସେ ଦାଉ ।
 ତାହା କୁହୁକରେ ଭୁଲିବୁ ଯେତକି,
 ଭୁଲାଇବ ତୋତେ ସବୁଦା ତେତକି ।
 ସେହି କୁହୁନୋ-କୁହୁକ-ଜାଲରେ
 ପ୍ରାଣି-ମାନ ମରେ କି କଲବଳରେ ।
 ଅଶାର ଭଣ୍ଡାର ଅଟେ ଅକଳିତ,
 ଯହିଁରେ ଅନୁତ ସମ୍ପଦି ଛେଦିତ ।
 ସେ ସମ୍ପଦେ ମନ ବଳିଯାଏ ଯାର,
 କେଉଁକାଳେ ତାର ନାହିଁକି ନସ୍ତାର ।
 ଭବ ହାଟେ ବାଟେ ସବୁଦି ଅଶାର
 ଲାଗିଥାଏ କଣା ବିକା କାରବାର ।
 ତା ବିପକ୍ଷି ପ୍ରଭ ମଣେ ସେ ଅକୃଷ୍ଣ,
 ନୋହୁଛି ଏ ଭବେ ସେ ଏକା ଉଦ୍ଭୁଷ୍ଣ ।
 ଅଶାଠାରେ ଜଳ ସ୍ଥଳ ଭେଦ ନାହିଁ,
 ପାରଇ ସେ ଜଳେ ଶକଟ ଚଳଇ ।

ଥିଲା ତ ସ୍ବର୍ଗରେ, କାହିଁକି ଏସନ
 ଅଶା-ଜାଲେ ପଡ଼ି ହେଲା ଅବସନ ।
 ପଳର ଅଶାରେ ଆସି ବୃକ୍ଷେ ବସି
 ଘାନ ହେଲା ସିନା ଏ ବନରେ ପଶି ।
 ହେଲେ ତୁମ୍ଭ ଦୁଷ୍ଟା ଅଶାର ଅଧୀନ,
 ଭୁଞ୍ଜିବୁ ଅପାର କଷ୍ଟ, ହେବୁ ଘାନ ।
 ତାର ଚନ୍ଦ୍ରମନ୍ଦେ ହୋଇଣ ଦାସିତ
 ପ୍ରାଣିଏ ହୁଅନ୍ତୁ ସ୍ବର୍ଗରୁ ବସ୍ତିତ ।
 ଚିନ୍ତି ନ ପାରିଲୁ ତାକୁ ମୁହମତ,
 ଚିନ୍ତିଥିଲେ କିପାଁ ହୁଅନ୍ତୁ ଦୁର୍ଗତ ।
 ତା ସମ୍ପର୍କ ଦୋଷୁଁ ସବୁ ଦିଶେ ଭଲ,
 ପୁଣି ପରକ୍ଷଣେ କରେ କଲବଲ ।
 ଅଶା-କଲ୍ମାପଥେ ହୋଇଲେ ପଥକ,
 ହୋଇଯାଏ ଯତ ଶରୀରେ ଅଧକ ।
 ଏହି ଭୟଙ୍କର ଭଙ୍ଗର ସଫାରେ
 ଅଶା-ଶୁଚି ପୁଷ୍ପେ ବାଜେ ବାରେ ବାରେ ।
 ପଶି, ତୁମ୍ଭ ଦମ୍ଭେ ଥାଅ ସ୍ବୟମରେ,
 ସ୍ବୟମରେ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ଏ ଜନ୍ମରେ ।

ଅର୍ବିଙ୍ଗ-ପକ୍ଷୀ ।

ସୁସମ୍ଭବତଃ ପାରୁ ଯଦି ସହ,
 ନର ଶୋକ ମୃତ୍ୟୁ ମୁଖେଁ ଯିବୁ ବହୁ ।
 ବାଧା ହ୍ରାସ ହେଲେ ଆର ଭେଣା ଯୋଗେ
 ହେବ କି ନିବାହ କାର୍ଯ୍ୟ ମନ ଯୋଗେ ।
 ଉଡ଼ି ନ ପାରୁ ତ ଏ ଡାକୁଁ ସେ ଡାଳ,
 ସମାଧିସ୍ଥ ଯୋଗୀ ପର ଯାପ କାଳ ।
 ଯେଉଁ ଗହେ ଅଛୁ ସେ ଗଛୁ ଆନନ୍ଦ-
 ଭରେ ବହୁଥାଅ ପିଇ ମକରନ୍ଦ ।
 ମହାକାଳ ବଳ ଝଟିକା ପ୍ରଭୁଳ,
 ଝୁଲି ଦେବଟି ତୋ ବସା-ତରୁମୂଳ ।
 ରେ ଅର୍ବିଙ୍ଗ ପକ୍ଷୀ ! ଥାଅ ତୁ କାଗ୍ରତେ,
 ଗରିଛନ୍ତି ଅରକୁଳ ଅବରତେ ।
 ପାଇ ନାହିଁ କାଳ-ସର୍ପ ଅବସର,
 ନୋହଲେ କରନ୍ତୁ କେତେ ହରବର ।
 ମହା ମହା ଯୋଗୀ-କେତେ କେତେ ବଳୀ
 ଦେଉଛନ୍ତି ତାର ମୁଖେ ଅମ୍ବାବଳ ।
 କାହାକୁ ସେ ଛଡ଼ି ନାହିଁ ଏ ଜଗତେ,
 ଛଡ଼ିବ କି ତୋତେ, ନାହିଁ ତାକୁ ପ୍ରତେ ।

ଜଞ୍ଜାଳ-କାଳରେ ସେ କାଳ-ଧୀର-
 ଜୀବନ-ମାନକୁ ବରେ ହରବର ।
 ନେତ୍ରେ ଭୀମାଞ୍ଜନ ଦେଇ କଲେ ଥୟ,
 ଗୁପ୍ତେ ଲୁପ୍ତ ହେବ ଲୟପ୍ରାପ୍ତ ରୟ ।
 ହତାଶ ବସରେ ହୋଇଲେ ଅଥୟ,
 ଯନ୍ତ୍ରଣା-ବତାସେ ବୃକ୍ଷ ହେବ କ୍ଷୟ ।
 ସୁଖ ନୁହେଁ ସୁଖ, ଦୁଃଖ ନୁହେଁ ଦୁଃଖ,
 ସମସ୍ତବେ ଭୁଞ୍ଜ ନୋହୁ ତୁ ବିମୁଖ ।
 ସୁଖକୁ ଲୋଡ଼ିଲେ ଦେବ ଦେଶୀ ଦୁଃଖ,
 ନ ଉଦାର ମୁଖେ ଅଉ ସୁଖ ସୁଖ ।
 ଦୁଃଖମୟ ରବେ ସୁଖ ନାହିଁ ଲବେ,
 ତେଜ ସୁଖ ଅଶା ଏକାବେଳେ ଯବେ ।
 ତେଣାଟି ନ ଦେଖି ନୁହଁ ସନ୍ତାପିତ ,
 କାହୁଁ ବା ପାଇରୁ ସେ ଅସମ୍ଭବତ ।
 ଏ ଜୀବନେ ଅଟେ ଅସମ୍ଭବ ଯାହା,
 ପ୍ରାପ୍ତ୍ୟାଶା ତାହାର ବୁଝା ସିନା ହା ହା !
 ଯାହା ଅଜିଅଛି ତାହା ହେବ ଭୋଗ,
 ହେଉ ପଛେ ତାହା ମାରୁସୁକ ଭୋଗ ।

ମର୍ମବ୍ୟଥା ଲାଗି ନ କହିଲେ କଥା,
 ମୂକ ହୋଇଣ କି ରହୁ ସଦା ।
 କର୍ମଫଳେ ଜୀବ କରଇ ଲୁପ୍ତ,
 ଅକର୍ମ ସେବାରେ ବୁଥା ଶ୍ରମପଣ ।
 ମାୟାର ଦୃଷ୍ଟିନେ ହୋଇଣ ଦୃଷ୍ଟି,
 ମୋକ୍ଷଛନ୍ଦ୍ରଗାରୁ ନ ହୁଅ ବହୁତ ।
 ଅଗମ ନିମେ ସୁମେ ପରମ—
 ଭବଯୁକ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟଇ ଉତ୍ତମ ।
 ବିଷୟ-କାନ୍ତାରେ ବଣା ନୁହ ଅଭି,
 ସମ୍ବଳ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ବେଳ ଥାଉ ଥାଉ ।
 ବାସନା-କୁସୁମେ ସୁଧାଭ୍ରମେ ବସି
 ବିଷ ପାନ କଲେ ପଡ଼ିବୁଠି ଖସି ।
 ଶ୍ରଗଳସ୍ବରୂପ ଅଟେ ଅପଘନ,
 କାଳ-ଶାଢ଼ୀର ସପ୍ତସୂ ଅଶନ ।
 ଦେହ ପ୍ରତି ଥାଉ ଗର୍ବିଲେ ମମତା,
 ରହବ ନାହିଁ ତ ନିଜ ସ୍ବାଧୀନତା ।
 ଶରଣରକ୍ଷଣ ବାନା ଉଡ଼େ ଦେଶ,
 ମୁକ୍ତି ପାଉଛନ୍ତି ତୋ ପର ନିରେଶ ।

ଡାକ ଡାକ ପକ୍ଷି ଉଡ଼ିନାଦ କର,
 ପରମପିତାଙ୍କୁ ଭକ୍ତିଭରେ ସ୍ମର ।
 ଭକ୍ତି-ବାରି ଭରି ହୃଦ-ସରୋବରେ
 ପୂଜାଅ ଭକତି-କମଳ ସଜ୍ଜରେ ।
 ଅବିନ୍ୟସ ଅବ୍ୟକ୍ତ ପ୍ରଭୁ ନିରଞ୍ଜନ
 ବିନା କେ କରବ ଏ ଦୁଃଖ ଭଞ୍ଜନ ।
 ସେ ଏକା ବରେଣ୍ୟ, ସେ ଏକା ଶରେଣ୍ୟ,
 ତାଙ୍କ ପଦତଳେ ପଶ ତୁ ଶରେଣ ।
 ଅଗତିର ଗତି ଜଗତର ପତି,
 ସାଧୁଙ୍କର ସଦା ପକ୍ଷପାତ ଅତି ।
 ଦୟା କରିବେଟି ତୋତେ ଦୟାମୟ,
 ଭଜ ଭଜ ଶୀଘ୍ର ପାଇବୁ ଅଭୟ ।
 ନିଶ୍ଚେ ଏକା ଏକାକ୍ଷରୀ ନାମ-ଜଳ
 ସେତନେ ଲଭିବ ସନ୍ତାପ-ଅନଳ ।
 ଅମର-ବନ୍ଦିତ-ପଦକୁ ସ୍ମରଣ—
 କର କର ଦୂର ଏ ଘୋର କଷଣ ।
 ମାତା ପିତା ଦାରୁ ସୁତ ସହୋଦର,
 କେହି ନୁହେଁ କାର, ଜାଣ ତୁ ନିକର ।

ନାଶିବାକୁ ଘୋର କଳ୍ପସର ଦାଉ
 ଏକାନ୍ତର ନାମ ବିନା ନାହିଁ ଅଉ ।
 ସ୍ମର ସେ ନାମକୁ ବିଳମ୍ବ ନ କର,
 ବିଳମ୍ବରେ କାର୍ଯ୍ୟ ହେବ ତ ଦୁଷ୍ଟର ।
 ଯତ୍ନ କରି ରଖିଥିବୁ ଏହି ଯାହା,
 କାଳେ କାର୍ଯ୍ୟକର ହୋଇବଟି ତାହା ।
 ସ୍ମର ସ୍ମର ପକ୍ଷେ କୁପାକୃପାରକୁ,
 ସେହି ଏକା ତରୁ ଦୁଃଖାବୃତ୍ତାରକୁ ।
 ନାହିଁ ନାହିଁ ଅଉ ବିଳମ୍ବରେ କାର୍ଯ୍ୟ,
 ବିଳମ୍ବେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ହେବ ଅନିବାର୍ଯ୍ୟ ।
 ଥାଉ ଥାଉ ଚେତା ସେ ପ୍ରଭୁଙ୍କଠାରେ
 ତନୁ ପ୍ରାଣ ଅର୍ପି ଲଗ ରୁ ସେବାରେ ।
 ବାହ୍ୟାନିଧି ବାହ୍ୟା କରିବେ ପୁରଣ,
 ବିଷୟ-ବିଷକୁ କରିଣ ହରଣ ।
 ସମର୍ପିବୁ ଯଦି ତାଙ୍କ ପଦେ ମତି,
 ପଶି ନ ପାଇବ କାଳ ତୋର କତି ।
 ଭରସାର ସ୍ଥଳ ସେ ପଦ-ତମଳ,
 ଅସହାୟଙ୍କର ସହାୟ କେବଳ ।

ପକ୍ଷୀପାବନ ମୋକ୍ଷର ସଦନ,
 ଦୁଃଖର ଅମୂଲ୍ୟ ପଣତରତନ ।
 କୃପାଦିକୁ ହର ଶୁଣିବେ ଗୁହାର,
 ଏ ସନ୍ତାପ-ସିନ୍ଧୁ ହୋଇଯିବୁ ପାର ।
 ପରାସାରୀ ରୁଦ୍ଧ, ପରାସା ଯାତନା
 ପାଇଲେହେଁ ତାହା ନ କର ଶୋଚନା ।
 ବାଲ୍ୟକାଳେ ବିଦ୍ୟାରାସ କଷ୍ଟ ପର,
 ହରି ସେବା ଅଗ ଅଗ କଷ୍ଟକଷ୍ଟ ।
 ସେ ନାମ ସୁବଶ ବିନା ନାହିଁ ଗତି,
 ସେ ନାମେ ସଦା ରଖିଥାଅ ମତି ।
 ସେ ନାମାମୃତରେ ନୟର ଜୀବନେ
 ଅମର ଜୀବନ ଅର୍ଜୁନୁ ଜନେ ।
 ପାନ କରେ ଏକାକ୍ଷର-ନାମ-ସୁଧା,
 ପୀତବ ବି ଅଉ ରସ ମାୟା-ସୁଧା ।
 ମମତା ମାୟାରେ ହୋଇ ବିଚକ୍ଷିତ,
 ଜେଣାପାଇଁ ଅଉ ନୁହ ସନ୍ତୁଷିତ ।
 ଏ ବିଶାଳ ମହାରବ-ବନେ ଏକ—
 ଜେଣାକଟା ପକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି ଅନେକ ।

ହୋଇଯାଅ ସାପ୍ତ ସେମାନଙ୍କ ତୁଳେ,
 ଅନୁତାପାନିଳେ ନ ହୁଅି ରେ ଭୁଲେ ।
 ବେଳ ଅବସାନ ଆସି ହୋଇଲୁଣି,
 ମନ ବଳୁ ନାହିଁ ନେବାକୁ ମେଲୁଣି ।
 ଲୋହର ବିପନ୍ନ ଦଶା ଦେଖି ସତେ,
 ମୁହିଁ ଭୁକ୍ତଭୋଗୀ ବୋଲି ହୁଏ ପ୍ରତେ ।
 ସୁଗୁଣ ଦୁର୍ଗୁଣ ସ୍ଵସର୍ଗବିଶରେ
 ଆସିଯାଏ ଅପେ ଅପେ ସ୍ଵଭବରେ ।
 ତୋ ଦର୍ଶନେ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲି ମହାଶିଷା,
 ହେଲୁଁ ମୋର ଗୁରୁ ନ ଦେଇ ତୁ ଦାସା ।
 ସେ ଗୁରୁଦିଶା ରହୁଥିବ ଗାଳା,
 ରକ୍ତ-ହସ୍ତେ ମୁହିଁ ଅସିତ୍ର ଏକାକୀ ।
 ସେବା କରି ଶୁଦ୍ଧି ଦେବ ଦକ୍ଷିଣାକୁ,
 ଅନୁମତି ଦଅ ଦେନ ମୋର କାକୁ ।
 ରହୁଲି ମୁଁ ତରୁତଳେ ଜଗି ଜାଗି,
 ତୋହୁ ସଖେ ଯୁଖେ ହୋଇ ସମଭାଗୀ ।

ସମାପ୍ତ ।